

Η αυτοτιμωρία και τα δάκρυα της λύτρωσης στο Γ. Βιζυηνό (Ηρακλής Ψάλτης, φιλόλογος)

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/2a37e1T>]

Η (αυτό)τιμωρία επιθυμητή. Ο ερωτευμένος αξιοποιεί κάθε μέσο για να απαλλαγεί από το βεβαρημένο ερωτικό παρελθόν του. Σε προσευχή του ζητεί από τον Θεό να τον τιμωρήσει αυστηρότατα για το αμάρτημά του και να του προσφέρει μια αμόλυντη καρδιά[451]. αντιμετωπίζει την αμαρτία με δικαιοκί τρόπο. Αυτοτιμωρούμενος δεν ανταποκρίνεται στον ειλικρινή έρωτα της Κλάρας, αν και ο ίδιος είναι ερωτευμένος μαζί της[452]. Την εγκαταλείπει αιφνιδιαστικά αλλάζοντας την πόλη διαμονής του[453]. Λύση στο πρόβλημά του όμως δεν δίνεται.

Τα δάκρυα ρέουν ακαταπαύστως. Και οι τρεις πρωταγωνιστές -Πασχάλης, αφηγητής, Κλάρα- είναι ευσυγκίνητοι, αφού η περιρρέουσα ατμόσφαιρα που δημιουργεί η αφήγηση είναι ιδιαίτερα φορτισμένη. Οι τρεις παρευρισκόμενοι στο

σωφρονιστικό Κατάστημα -ο αφηγητής, ο αρχαιογνώστης καθηγητής και ο Διευθυντής του Ιδρύματος- δακρύζουν σιωπηλά ακούγοντας το μελωδικό τραγούδι της Κλάρας[454]. Ο Πασχάλης και ο αφηγητής μύρονται σιωπηλώς λίγο πριν την εκ βάθους καρδίας εξομολόγηση του πρώτου[455]. Τα δάκρυα του Πασχάλη είναι στοιχείο της συντριβής και της ειλικρινούς μετάνοιάς του. Η Κλάρα, η αγαπημένη του Πασχάλη, δακρύζει συχνά. Τα δάκρυα προσφέρουν πρόσκαιρη λύτρωση.

Η τέχνη εκφράζει και αποφορτίζει εν τάχει. Η Κλάρα στο ψυχιατρικό Κατάστημα ενώπιον του αφηγητή και των γιατρών παίζει την *περίχρυσον ιταλικήν χάρπαν* αρχικά και στη συνέχεια τραγουδά μελωδικά ένα δικό της τραγούδι για την «αδιέξοδη» αγάπη της. Τόσο η μουσική όσο και το τραγούδι συγκινεί τους ακροατές της. Και ενώ στην αρχή *ἤρχισε νὰ κρούη τὰς χορδὰς τοῦ ὄργανου τόσον φαιδρὰ καὶ τόσον ζωηρά, ὡς ἔαν ἦτον ἡ εὐτυχεστέρα κόρη τοῦ κόσμου*[456], στο τέλος όμως οί λεπτοὶ καὶ ῥοδοβαφεῖς αὐτῆς δάκτυλοι, ὡς ἔαν ἦσαν χαλύβδινα πλῆκτρα, ἔθραυσαν διὰ μιᾶς ὅλας τὰς χορδὰς, ἐφ' ὧν ἔτυχε νὰ κινῶνται και η κόρη λάκτισε το μουσικό ὄργανο[457].

[Συνεχίζεται]

[451]Γ.Μ. Βιζυηνός, ὄπ. παρ., σ.146: «καὶ παρεκάλουν μετὰ δακρύων τὸν Θεὸν νὰ μὲ παιδεύσῃ ὅσον σκληρότερον ἀξίζω, ἀλλὰ νὰ μὲ δώσῃ μίαν καρδίαν, μίαν νέαν καρδίαν, μὲ τὰ ἀμεταχείριστα αἰσθήματά της, μίαν καρδίαν καθαρὰν καὶ ἀμόλυντον».

[452]Γ. Μ. Βιζυηνός, ὄπ. παρ., σσ.140-150: «*Ἀπηνούμην*», εἶπε, «τὴν γλυκυτέραν, τὴν αὐλοτέραν εὐδαιμονίαν, ἣν θνητὸς ἠδύνατο νὰ ὀνειρευθῆ ποτὲ ἐν τῷ κόσμῳ· ἀλλ' ἔπρεπε νὰ γίνῃ. Ἀφοῦ δὲν ἤμην ἄξιος, δὲν εἶχον στέγην νὰ ὑποδεχθῶ τὸν Θεόν μου, ἔπρεπε νὰ ἐκχωρήσω τῆς ὁδοῦ του. Ἐπρεπε ν' ἀποφύγω τὴν συναναστροφὴν τῆς Κλάρας».

[453]Γ. Μ. Βιζυηνός, ὄπ. παρ., σ.153.

[454]Γ. Μ. Βιζυηνός, ὄπ. παρ., σ.116.

[455]Γ.Μ. Βιζυηνός, ὄπ. παρ., σ.139: «(Ο Πασχάλης) ἐλάλει τόσον ἐκφραστικῶς διὰ τῶν δακρυοπληθῶν ὀφθαλμῶν του, (...) συγκινηθεὶς κατόπιν ἐκ τῶν λόγων ἐρρίφθη μετὰ λυγμῶν καὶ δακρύων περὶ τὸν τράχηλόν μου. (...) καὶ ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἐκλαίομεν σιωπηλῶς».

[456]Γ. Μ. Βιζυηνός, ὄπ. παρ., σ.112.

[457]Γ. Μ. Βιζυηνός, ὄπ. παρ., σ.116.